

Madarvásár a budapesti városházán

A modern világváros komor köregetegei között még vannak helyek, ahol igazi bensőséges romantika él. Naponként sok ezer ember suhan át a központi városháza udvarain és már szinte észre sem veszik, hogy a pavillonok között, a Károly-körúti oldalon, reggeltől estig folyik a — szív vására. Megszokott kép évtizedek óta, ám ha közelebbről figyeljük a népes kis vásár folyását, meggyőződhetünk róla, hogy itt a szív vásároltat az emberekkel. Száz és száz apró dalos madár trilláitól hangos az udvar, a kis kalitkákban új gazdára várnak a kanárik, stigliček, má-

tyás madarak, csizék és a gyönyörű tolazatu, ritka fekete fülemülék. Vig táboruk mellett pedig valami ősi, fenséges flegmával hallgatják a lármát a drága papagájok, néha ugyan bele-bele szólnak a zsvajba, megvetően ejtve ki egy nevet. Bizonyosan régi gazdájukét, aki idecipelte őket, hogy megválhasson tőlük.

Budapesten 200 azoknak a száma, akik énekes-madarak tenyésztésével foglalkoznak. Itt van a tözsdéjük, itt, ezen a zsvajjos udvaron alakulnak ki a napi árfolyamok, aszerint, milyen a „kinálat” meg a „kereslet”. A gondosan festett apró kalitkákban pedig vígan dalolva ugrálnak az — értékek. Igen, értékek, mert egy-egy szebb hangu két éves kanárit nem adnak 40 pengőnél olcsóbban. Alku nincs. Szigorúak az árak, akár a magkereskedés pultjánál. Mert magkereskedés is van a vásáron, ahol repcén, hámozott zabon, kendermagon, salátamagon kívül drága hollandi köles és a fekete négermag is kapható.

A vásár főembere a „galambkirály”, azaz Prihoda Mihály bácsi. Orosz ember. A véres emlékü Stry folyónál 1915 nyarán fogságba esett. Debrecenből Budapestre került. Hazamehetett volna kozák falujába, ám a bolsevista Oroszországot nem akarta viszontlátni. Itt maradt. Magyar lányt vett feleségül és a fegyver helyett — galambokkal kezdett foglalkozni. Ma már közismert a neve a szenvedélyes galambászok között. Magyar állampolgárrá lett, négy kis fla is magyar, nem is tudnak oroszul,

csak ő törli, zuzza még a szép magyar nyelvet. Naponként megjelenik a városház udvari kis vásáron és árulja, veszi, cseréli százfajú galambjait. Nem csoda, ha „galambkirály”-nak hívják. Galambszíve éppen nincs Prihoda bácsinak, mert alkut nem ismer. Különösen, ha postagalambra alkuszik az ember.

Íde tartozik még a nyulaeskák vására is. A nyulacsókák iránt azonban inkább az emberi gyomor érdeklődik, mint a szív.

Ennek a vásárnak inkább husvét táján van közönsége, amikor a nyulból, mint táplálékból, hirtelen ugyanolyan kedvenc házi állat válik, akár a galamb. Ami, ha úgy vesszük, teljesen viszonylagos dolog. Mert hiszen a galamb sem mindig szív ügy, van úgy, hogy — különösen töltött állapotban — ennek is inkább a gyomorhoz van köze.

A „galambkirály”.

Az emberek vidáman hallgatják a madárdalt.